

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1401/06
24.10.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јасминке Станојевић, Весне Поповић, Мирјане Грубић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене Општине Лозница, коју заступа Општински јавни правобранилац из Лознице и Републике Србије, коју заступа Републички јавни правобранилац из Београда, ради извршења уговора, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Окружног суда Шапцу Гж. бр. 502/05 од 07.03.2006.год., у седници одржаној 24.10.2006.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Окружног суда у Шапцу Гж .бр.502/05 од 07.03.2006.године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Лозници П. 1999/04 од 08.02.2005.год. одбијен је као неоснован тужбени захтев којим су тужиоци тражили да им тужена Општина Лозница и Република Србија плате на име извршења уговорне обавезе износ од по 3.507.243,50 динара са законском затезном каматом од 01.01.2004.год. до исплате. Истом пресудом одбијен је и алтернативни тужбени захтев којим су тужиоци тражили да им тужена Општина и тужена Република солидарно на име извршења уговорне обавезе плате износ од по 650.000,00 динара важећих на дан 10.9.1960. године у ревалоризованом износу са законском затезном каматом од дана вештачења до исплате. Тужиоци су обавезани да туженој Општини Лозница солидарно плате 516.176,00 на име парничних трошкова, а туженој Републици Србији да солидарно плате на име парничних трошкова 50.625,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Шапцу Гж. број 502/05 од 07.03.2006.год. одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе чл.386. ЗПП, Врховни суд Србије је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл.354. ст.2 тач.11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, Уговором о купопродаји непокретности овереним пред Среским судом у Лозници, под Ов.бр.2096/60 и Уговором о купопродаји непокретности овереним под Ов.број 2025/60 код истог суда, 10.09.1960.год., тужена Општина Лозница се обавезала да на име премештања зграда на кат.парц.број аа у КО ГГ, која је сувласништво тужилаца и на име накнаде за национализовану катастарску парцелу бр.аа КО ГГ исплати сваком од тужилаца износ од по 650.000,00 тадашњих динара најкасније до 30.04.1961.године. Истим уговорима тужена општина се обавезала да мајци продаваца, а овде тужилаца, ВВ обезбеди једнособни стан у новоградњи на I спрату, и ову обавезу је извршила. Тужбу ради исплате процењене вредности имовине преузете од стране тужене општине тужиоци су поднели 23.04.1997.године.

Код тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили као неоснован захтев тужилаца због застарелости потраживања, правилно примењујући одредбе Закона о застарелости потраживања („Сл.лист ФНРЈ 40/53“), јер је облигациони однос настао у време важења тог закона.

У конкретном случају, од момента доспећа обавезе тужене, 30.04.1961.године, до подношења тужбе суду 23.04.1997.године, протекао је рок застарелости од 10 година, прописан чл. 14. Закона о застарелости потраживања, чиме је престало право тужилаца да захтевају испуњење обавезе, у смислу чл.1. истог закона.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања да, од стране тужене општине није предузета радња која би представљала признање дуга, непосредно или посредно, да тужиоци, као повериоци нису предузели против дужника пред судом или другим надлежним органом радњу која би довела до прекида застаревања, правилан је закључак судова да су протеком рока застарелости од 10 година, тужиоци

изгубили право да захтевају испуњење обавеза.

Прихватајући доказе изведене у току поступка пред првостепеним судом, на околност обраћања тужиоца АА саслушаним сведоцима (који су у спорном периоду вршили функције председника или потпредседника општине), те да овај тужилац из разлога што је био запослен у општини, није раније поднео тужбу, нити предузео другу радњу која би довела до прекида застарелости, другостепени суд није изменио чињенично стање утврђено у првостепеном поступку, како се то ревизијом неосновано истиче. За став о неоснованости тврдње тужилаца да је у конкретном случају дошло до прекида тока застарелости потраживања, другостепени суд је пошао од чињеничног стања на коме је заснована првостепена пресуда, због чега, по оцени Врховног суда Србије не стоје наводи ревизије о учињеној битној повреди поступка, због које би другостепена пресуда морала бити укинута.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијаних одлука, Врховни суд је на основу члана 393. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РР